Presència del misteri



Per GloriaA el dj., 03/10/2019 - 00:00

Cap nom no diu el misteri,
ni limita la seva presència a un sol rostre.
No té un lloc on se'l pugui trobar.
El misteri s'insinua
com l'esclat de llum s'insinua en la boira,
just quan la trenca.
És present com un desig, com un anhel.
No l'ofega,
sinó que l'alimenta
allò mateix que ni el satisfà ni l'aquieta.
La seva absència persisteix com el record,
que deixa un rastre de vida en la memòria,
just quan ja no hi és.
Persisteix amb el poder del ressò,
que repetint el mateix so,
diu la mateixa paraula.
La veu del misteri es desvela en el silenci,
que respon a totes les crides
i a cap de elles.

Com el nom,
arriba tard als llavis
per mostrar el rostre que amaga.
Com la llum,
arriba tard als ulls
per il·luminar la boira que traspassa.
Com el desig,
arriba tard al cor
per posseir el que desitja.
El nom i el rostre del misteri
està en la seva tardança.
El misteri tarda,

perquè el seu nom

no és gran pel que diu

sinó pel que assenyala.

El misteri tarda,

perquè la paraula no viu tant

en el que diu

sinó en el que calla.

El misteri tarda

perquè tardar és viure en l’esperança,

i el misteri no arriba ni esclata,

solament viu

en qui l'espera.

Senzillament el veu

qui el desitja.

Té el nom i el rostre d'Aquell

que és present en tota tardança.

Joan Martínez Porcell